

Aranyos fogason...

KÖNYVKRITIKA - LXIII. évfolyam, 37. szám, 2019. szeptember 13.

Nádasdy Ádám: Jól láthatóan lógok itt. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 2019, 64 oldal, 1999 Ft

Az életét, hátralévő lehetőségeit, érzéseit szemlélő alak őszintesége, önmagával szembeni könyörtelensége a versek többségét jellemzi. A költő a gyengeség, a körülményekhez, másokhoz való alkalmazkodás, a beilleszkedési vágy, az érzelmeknek, társnak való kiszolgáltatottság, az egyedülléttel, a létbe vetettség magányával való szembesülés kínjait, gyötrelmeit például a meztelenség motívumában (*Önként és dalolva, Nagy előny a meztelenség*) tárja ki. A mindenféle szégyenérzet, büntudat megvallása közben önmaga kitakarásával, lecsupaszításával kaphat hangsúlyt a test ábrázolása vagy a ruhadarabok poézise. Ez utóbbiak a szégyen elfedésének kopottas rongyai, s ehhez kapcsolódhatnak Nádasdy költészetének korábbról is ismert bűnbánó, „istenes”, istennel szelíden perlekedő sorai, versei. S bár mindez az esendőség összességében szerethető, átérezhető, az önmarcangolás, saját maga lekicsinylése, önmaga öntetszelgő hiúságának megvallása helyenként mégis túlcsoordul, mint egy fürdőhabbal teli kád. Az önanalízis, a közlésvágy óriási, és a szerző még ennek is tudatában van, hiszen az önmagát bohócként (is) identifikáló megszólaló mondja ki: „Nem kell mindent szétfecsegni.”